

Xardasův poslední tabák

„Nemám již čar ke své službě,

hotovo jest vše v mé tužbě,

a ted' oddám se jen kuřbě!

To je ale tabák!“

notoval si takto a onak podobně bývalý nekromancer Xardas, bafaje voňavou směs ze své kostěné dýmky. Jako většinu dní od doby, co odešel na odpočinek, i nyní seděl pohodlně rozvalený v křesle své věže, důmyslně ukryté na dobře viditelném místě poblíž města Khorinisu, a nevěnoval příliš pozornosti ničemu jinému než své nově objevené zálibě v kouření tabáku. Celá léta, ba desetiletí se věnoval všelijakým okultním studiím, a unikala mu krása něčeho tak jednoduchého! No, ale jak se to přihodilo, že slovatný nekromancer odešel do výslužby? To máte tak...

Před dlouhými pěti lety se nad Khoriniséem vznášela hrozba. Vlastně ne, před dlouhými pěti lety byl celý ostrov sužován NOVOU hrozbou. Popravdě oběma najednou. V Hornickém údolí se hromadila armáda monster vedená draky, a na doposud neprobádané části ostrova bývalý rudobaron Raven usiloval o přízeň boha Beliara. Xardas, coby nekromancer zvyklý na to, že bezduché zombie vykonávají práci za něj, vyslal svého favorita beze jména, aby tyto dvě zcela urgentní hrozby zastavil. Nicméně zatímco se armáda monster v Hornickém údolí vesele hromadila a Raven sbíral síly, bezduchý – pardon – bezejmenný mladík se zdánlivě bezcílně potuloval po celém ostrově, sbíral tuříny, sháněl velké množství trávy z bažin, neustále se cpal jablky...no zkrátka jeho metody záchrany světa působily poněkud nevyzpytatelně. Snad jen jedna měla potenciál přinést kýžené ovoce (nikoliv ta jablka), a to když několik dní v kuse pouze spal a chodil se modlit k Innosovým kaplím. Leč služba Innosovi mu zřejmě nestačila, a mladík se po nějakém čase nachomýtnul i k výpravě mágů Vody sloužícím bohu Adanovi. Ač byl Khorinis sužován skutečně naléhavými a hrozivými hrozbami, neohrožení mágové Vody zůstali klidní jako oceán za slunného počasí, a

rozhodli se vyrazit si na archeologickou dovolenou v exotické části ostrova, shodou okolností poblíž oceánu a za slunného počasí.

Ač měli daleko do nějakých nekromantů, jako většina mágů i ti vodní dovedně dovedli a umně uměli využít bezduchých služebníků, mezi něž se, jak bylo výše ilustrováno, s nejvyšší pravděpodobností mohl řadit i onen bývalý trestanec beze jména. Exotická část ostrova, nesoucí název Jharkendar, byla shodou okolností i místem pobytu Ravena, a tak se užuž zdálo, že snad dílem boží prozřetelnosti dojde k tomu, aby byla odvrácena alespoň jedna z hrozeb. Nicméně něco se pokazilo, zpackalo, a vůbec nepovedlo. Přestože mágové Vody dorazili do malebného Jharkendaru vcelku bez újmy, Xardasův kandidát na zachránce světa zůstal ztracen jako v moři kraken, zmizel jako v noře sysel, no zkrátka se někde zatoulal. Vstoupil do portálu a doposud se nevynořil ani na jedné, ani na druhé straně.

Zní to jako humorná šlamastyka, která mohla vyústit v mnohá třesnutá dobrodružství? To jo, jenže samozřejmě to vše nakonec vedlo pouze k tomu, že síly Beliaru zvítězily, Khorinis byl zničen, vše ovládli draci a skřeti a tak dále, však to znáte. Ze všech obyvatel ostrova byl totiž bezejmenný muž jediným, který se, ačkoliv můžeme zpochybňovat jeho metody, alespoň pokusil hrozící nebezpečí nějak odvrátit. No, ale...zatracené portály. Třebaže v době jeho zmizení zlo takřka klepalo na dveře, všichni ostatní lidé s ledovým klidem den co den opakovali tu samou rutinu. Jedinou změnou bylo to, že král z pevniny zastavil dodávky zboží do Hornického údolí. Inu, novinky se šířily pomalu, a tak zatímco se příliš vzdálený vládce teprve dozvídal o pádu bariéry, v Khorinisu již pomalu, ale jistě zaváděli draci svá drakonická opatření. Král tedy přerušil dodávky zboží a chystal se vyslat armádu, která by opět převzala Hornické údolí z rukou bývalých trestanců. Vzhledem k popsaným skutečnostem snad ani není třeba zmiňovat, že armádu dorazivší do Khorinisu by čekalo nemilé překvapení...

Leč to je jiný příběh, a jako by se jeho nezkušený strůjce nemohl rozhodnout, kam jej povede, navrátil se raději zpět ke Xardasovi. Ten byl nejprve vítězstvím zla velmi zdrcen, posléze si však uvědomil, že je vlastně nekromancerem sloužícím Beliarovi, a tak jen pokrčil rameny. Řekl si, že jeho úkol na světě je tímto splněn, a odešel na odpočinek. Skřeti ani draci jej neotravovali, tudíž se mohl nerušeně věnovat zálibě všech velkých mágů a myslitelů – samozřejmě jde o kouření tabáku. Navíc se ukázalo, že skřeti zdaleka nejsou nekulturní primitivové – i oni dokázali ocenit omamné kouzlo sušeného tabákového listí, což je

neklamnou známkou civilizovanosti. Dokonce po dohodě dodávali nekromancerovi ve výslužbě své nejkvalitnější zboží, jemuž říkali Tab Haakg. Jistě by se našli tací, kteří by Xardase za jeho činy chtěli do pout navždy vkovat, jiní by jej snad chtěli potleskem zprostit (čeho vlastně?); co naplat, a co dodat, když chtěl v klidu kouřit...

Tím by snad mohl být příběh uzavřen. Ale ambicí vypravěčů, a obzvláště těch nezkušených, je vyprávět, přidávat stále nové prvky, třebaže mnohdy nesourodé a nadbytečné. Stále se zde však nabízí mnoho otázek. Nebo aspoň dvě. Pokud zlo vyhrálo a Beliar postupně převzal vládu nad světem, co učinili ostatní bohové? A co se stalo s rádoby hrdinou uvězněným v portále? Začneme popořádku. Nastalá situace byla pro Adana důkazem, že je třeba rozehrát novou hru. S čistým štítem. Proto se chystal, poté, co byl s čistotou svého štítu spokojen, na svět seslat potopu, která by zcela nevybíravě vymýtila jak lidstvo, tak skřetstvo, dractvo, zkrátka všechen život na zemi, aby bylo možno začít znova a lépe. Adanos je však bůh veliký, proto i jeho štít je veliký. Tedy jeho čištění zabralo dostatečně velké množství času na to, aby se situace stihla vyvinout zcela jiným směrem, jak bude vzápětí patrné. Nu, a co Innos? Ten, když viděl, že jeho prastarý nepřítel Beliar zvítězil, vzal zcela nebožsky zkrátka nohy na ramena. Využil svou moc, a transformoval se do podoby žravé štěnice. Bohužel nepočítal s tím, že při procesu proměny budou jeho božské schopnosti uzamčeny na zámek, a on v této podobě uvízne. Zato tím však výrazně přispěl k odvěkému filozofickému problému týkající se boží všemohoucnosti a vševědoucnosti. Innosovi tak nezbývalo než čekat na záchranu svým následovníkem.

Jak lze jistě vytušit, nyní nastal čas se vrátit k muži beze jména, který ve finálním dějství této tragédie přeci jen po pěti letech nečinnosti (ač to pro něj byla jen nepatrná chvilka) sehrál klíčovou roli. Portál v zchátralém chrámu na exotické části ostrova se opět rozzářil. Žravá štěnice před ním začala vzrušeně, jakoby v očekávání, opisovat kruhy v prachu na podlaze, až se začal vířit. Z portálu vyšel, za doprovodu mocného kašle, bezejmenný hrdina. Zastínil si rukou oči, aby je kryl před prachem, a naslepo vyšel z portálu. Jeho kroky se rozléhaly sálem. Klap. Klap. Klap. Klap. Křup. „Co to ksakru je? No fuj, u Innose, zašlápl jsem žravou štěnici!“

Ve stejný okamžik si na druhé straně ostrova Xardas zvesela zopakoval: „To je ale tabák!“ A vesmír implodoval. Access violation.